

CSONTOS MÁRTA

ÁTJÁRÁSI TILALOM

*Lassan összezárt a mennyei függöny,
a dzsinn kilépett a meséből, meghajolt,
s olaj-mécsesében utolsót lobban a láng,
mikor bejelentette a hosszantartó adácsszünetet.*

*Hajtásokat növesztett a homályból a füst,
az új ágak megteltek füstszínű levelekkel,
a gyökerek végigtapogatták a házak falát,
összefonódtak az emeleti ablakok előtt,
rácsimpaszkodtak az ajtókeretekre, s ott
toporogtak vaksin a küszöbök előtt, majd
leroskadtak a porba, mint fáradt öregemberek,
s ahogy ólom-nehéz szempillájuk alá
benézett a kóbor sugár, megégett az álom.
Lassan magukra húzták nehéz takarójukat,
s a hegycsúcsok között botladozó felhők
elnyelték az ösvényt ég és föld határán.*

*Isten ott ült a hegy lábánál, kezében füstölővel,
s úgy érezte, valami fojtogatja a torkát.
Beburkolódzott szent illatába, próbált átlépni
a könnyű árnyék-térbe, de nem tudott már végleg
elpárologni, nem tudta átrendezni a maga-teremtette
csatajelenetet. Megszűnt az átjárás a világok között.*

ERDŐ A KERTBEN

*Aphrodite közeleg, kezében majoranna,
kakukkfű és más fűszerek, homlokát a lombok
árnyékába rejti, s ahogy kikönyökölok
az ablakon, a fák közötti zöld hullámokon
látom, bújócskázik a fény a levélrések között.
Megvillan a törékeny test körvonala a
párás derengésben, s míg hajladozva keresi
az ültetésre alkalmas helyet, leomló haja
megkapaszkodik az ágakon, várja, hogy a
madarak fészüket béleljék a puha szálakkal,
várja, hogy a mezítelen sötétség felszívódjon
a fűcsomókból szótt selyemágyon.
Álmomban árnyékliliomok mellett baktatok;
változik a szín, már csak angyal-másolatok
vannak és nedvüket vesztett csillagok.*

*Gazdátlan erdőbe tévedtem, eltűnt katona-
sírok között járok, de a reggeli fél-sötétben
még látom a nyomokat; itt járt a habok
szülötte, virágzó loncok varázslólánya.*